

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะนะ ตั้งใจฟังธรรมๆ ฟังธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ค้นคว้ามา เป็นผู้แสวงหามา เป็นผู้กระทำมาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะได้เป็นกษัตริย์นะ สามเณรราหูเกิดแล้ว เวลาท่าน ละล้าละลึ่ง ละล้าละลึ่งระหว่างว่าจะออกบวชเพื่อแสวงหาสัจธรรม แต่ในหัวใจมันก็คร่ำครวญ นะ เพราะว่าคนธาตุดี ธาตุดีธาตุที่รับผิดชอบสูง ความที่รับผิดชอบสูงมันทิ้งภาระไปไม่ได้

แต่ในเมื่อสัจจะความจริงในหัวใจมันมีความทุกข์กดดันในหัวใจ เห็นไหม คำว่า “ละล้า ละลึ่ง” ความกดดันในหัวใจมันกดดันขนาดไหน เวลาเสียสละสิ่งนั้นไปๆ ถ้าเสียสละสิ่งนั้นไป ไป ค้นคว้าอยู่ ๖ ปี คำว่า “๖ ปี” มุมนะ มีความมานะบากบั่นพยายามขนาดไหน มันก็เป็นการ พยายามแบบโลกๆ ใจ คำว่า “พยายามแบบโลกๆ” ก็เหมือนที่เรากำลังประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี้ ใจ

เวลาที่เรากำลังประพฤติปฏิบัติกันอยู่นี้เราก็มองขวาย เราก็มองซ้าย เราก็มองขวา เราก็มองรอบๆ เราก็มองดูความ สดกกำลังของเรา แต่เรามีวิชา เรามีความไม่รู้ในหัวใจของเราใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาออกจากราชวังไปนะ ในเมื่อไม่รู้ธรรม ยังไม่มี สัจธรรมในหัวใจ มันก็มีความกดดัน มีความทุกข์ยากไปทั้งนั้นนะ แต่เวลาจะประพฤติปฏิบัติ ขึ้นมา เวลาถึงที่สุดแห่งทุกข์ เวลาถึงที่สุดแห่งทุกข์ อาสวัชยญาณทำลายวิชาในใจขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปแล้ว นั่นนะวิมุตติสุขๆ ความสุขอย่างนั้นใจ ความสุขอย่างนั้นก็ อยู่ในร่างเดิมของเจ้าชายสิทธัตถะนั้นแหละ มันก็อยู่ในร่างเดิมของมนุษย์นี้แหละ

มนุษย์คนหนึ่งมันมีความทุกข์ความยากกดดันในหัวใจ เห็นไหม มนุษย์คนหนึ่งพ้น จากทุกข์ไปนะ ในหัวใจนั้นมีแต่ธรรมธาตุทั้งนั้น มันมีแต่ความสุข วิมุตติสุขๆ ในหัวใจดวงนั้นใจ

ที่เราแสวงหากันๆ ที่เรามาฟังธรรมๆ เพราะเหตุนี้ไง เราฟังธรรมกันเพื่อมีสัจธรรมในหัวใจ ถ้ามีสัจธรรมในหัวใจ เห็นไหม

คนเราปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์กันทั้งสิ้น ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ทั้งสิ้น แต่ความสุขของคนๆ ความสุขการแสวงหา ความสุขประสบความสำเร็จในชีวิต ความสุขต่างๆ มันมีความสุขชั่วคราว ความสุขชั่วคราวทั้งนั้น มันไม่ยั่งยืน ไม่ยั่งยืนเพราะอะไร

ไม่ยั่งยืน ในระบบเศรษฐกิจ เขาบอกว่า อย่างมากก็สามชั่วอายุคน การดำรงอยู่ได้ รุ่นที่สามนั้นน่าจะเสื่อมสภาพไป ในทางวิชาการเขายังรู้ได้ว่ามันไม่ยั่งยืนไม่แน่นอน ไม่ยั่งยืน ความไม่ยั่งยืนมันชั่วคราวๆ ทั้งนั้นนะ แต่เพราะความดีอภิวุฒิภาวะของเราไง เราว่าอย่างนี้เป็นความสุขๆ เราก็แสวงหากันไง

เวลามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วยังจะประพฤติปฏิบัตินะ เราประพฤติปฏิบัติก็ด้วยความมุ่งหวังความเห็นของเรา

เพราะเวลาหลงตาท่านพูด ท่านพูดถึงเปรียบเทียบในอุดมคติในความเห็นของท่าน เวลาท่านออกบวช เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โอ้โฮ! คนเราเกิดเป็นเทวดา อยากจะเป็นเทวดา นี่การศึกษาโดยพื้นฐาน

เวลาศึกษาไป โอ้ย! พรหมมันดีกว่า คำว่า “พรหมมันดีกว่า” พรหมอายุยืนกว่า พรหมมันประณีตกว่า ก็อยากจะเป็นพรหม ถ้าอยากเป็นพรหม เราก็พยายามสร้าง พยายามแสวงหาสิ่งที่เหตุ เหตุทำให้เป็นพรหมๆ ใจ

แต่เวลาศึกษาไป อ้าว! นิพพานดีกว่า นี่ไง เวลาคนที่มันพัฒนา ความเห็นของคนมันพัฒนาขึ้นเป็นขั้นๆ ขึ้นไป

นี่ก็เหมือนกัน เราศึกษามาๆ เราเข้าใจของเรา คือความเข้าใจ ไม่ใช่ความจริงหรอก เราเข้าใจว่านิพพานมันสุขอย่างยิ่งๆ วิมุตติสุขมันสุขอย่างยิ่ง แล้วสุขอย่างไรละ มันสุขอย่างไร

นี่เวลาเราคิดของเรามันเป็นสัญญาอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดเป็นอาภิมขของชั่วคราว เรา
มีความคิดมีความปรารถนาสิ่งใดเราก็พยายามทำให้สมความปรารถนานั้น เวลาสมความ
ปรารถนา อารมณ์ความรู้สึก เห็นใหม่

อารมณ์ อารมณ์ทั้งนั้นนะเป็นอาภิมข เวลาทำความสงบของใจ ทำความสงบของใจเข้า
มา ใจมันสงบเข้ามามันวางอารมณ์เข้ามา เพราะสัมมาสมาธิ จิตเป็นหนึ่งเดียวไม่พาดพิง
อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น

คำว่า “ไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น” มันเป็นหนึ่งในตัวของมัน นี่ธาตุรู้ ธาตุที่ตีงาม แต่
เวลามันพาดพิงอารมณ์ๆ แล้วว่างๆ นี่อารมณ์หรือเปล่า ใ้ว่างๆ ว่างๆ อารมณ์หรือเปล่า

ใ้ว่างๆ เราก็ว่าง วันไหนทำงานเสร็จแล้วสบายใจ นั่งอยู่ก็ว่างๆ นะ เราพอใจไหม เออ!
วันนี้มีความสุขนะ เออ! ว่างหมดเลย...นั่นอะไรนะ อารมณ์ทั้งนั้นนะ นี่ไง มาตรฐานของคน
มันมีเท่านั้นเอง ความรู้สึกนึกคิดของคนมันมีเท่านั้นเอง มันไม่มีความสามารถรู้จริงได้

ถ้าความรู้จริงได้ สิ่งที่เราทำความจริงๆ ของเราเข้ามา สิ่งที่ว่าปรารถนาความสุขๆ
ความสุขของใคร

อย่างเด็กเมื่อก็มีความสุขมาก เวลาเขา เด็กน้อยนี่เป็นดาราเลย มันทำอะไรก็มีคนปรบมือ
ให้ มีความสุขมาก มันดีดดินของมัน มันกระโดดโลดเต้นของมัน มีความสุขนะ นี่ความสุขของ
เขา

แต่พ่อแม่ละ นี่ไง เวลามันร้องไห้แบบมีนะ ควักให้มัน เราต้องเตรียมพร้อมไว้ยื่นให้มัน
เวลามันมาร้องไห้แบบมี นี่ความสุขของเขา แล้วความสุขของเราละ ความสุขของเราละ เรา
อยากให้เขาเต็มโตขึ้นมา อยากให้เขาเป็นคนดี อยากให้เขามีความสุข นี่ไง ความปรารถนาของ
เรา ถ้าความปรารถนาของเรา แล้วเขาเข้าใจได้หรือไม่

นี่ไง เวลาโรงเรียนอนุบาลเขาบอกเลยนะ พ่อแม่ที่เอาลูกไปส่งวันแรกต้องกลับ อย่าอยู่
นะ มันร้องไห้คร่ำครวญ มันอยู่ไม่ได้หรอก หัวใจมันจะระเบิด ทั้งๆ ที่เราส่งไปเรียนนั่นนะ เราก็
รู้อยู่ว่าข้างหน้ามันเป็นอย่างไร แต่ทำไมเราทุกข์เรายากละ ทำไมเรามีความรู้สึกนึกคิดในหัวใจที่
มันมากระทบหัวใจละ

มันกระทบหัวใจเพราะความผูกพัน นี่ค้นหาความทะยานอยาก ทั้งๆ ที่เราก็คิดว่าดี เรายังก็ทำความดีของเรา

นี่ไง ทุกคนปรารถนาความสุข เกลียดความทุกข์ แต่ความสุขของเรา ความสุขที่เราแสวงหากันอยู่นี้เราเข้าใจว่าเป็นความสุข ความสุขที่แท้จริง เวลาแท้จริงมันยังไม่ได้มีสิ่งใดเปรียบเทียบกับ

แต่ถ้าเราเห็นนะ ในเมื่อสิ่งมีชีวิตมันต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย สิ่งมีชีวิตต้องมีอาหาร มีอากาศ มีต่างๆ สมบูรณ์ของมัน แล้วเวลาคนเรา เวลาเป็นพืช พืชมันไม่มีจิตวิญญาณ มันก็มีชีวิตเหมือนกัน

แล้วถ้าเรามีชีวิต มีจิตวิญญาณของเรา นี่จิตวิญญาณ เราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีหุมีตาขึ้นมา เราเห็นมนุษย์เหมือนกัน เวลาจิตของเราที่สงบขึ้นไป บุปเพณิวาสนาสุสติญาณ จิตมันสงบแล้วมันไม่มีมิติ ถ้าไม่มีมิติ มันละเอียดลึกซึ้งขนาดไหน พอสงบแล้วจะไปภพชาติใดก็ได้ นี่ผลของวิญญูๆ คนที่มีกิเลส ฤๅษีชีไพรเขาก็เห็นได้ ฤๅษีชีไพรเขาก็ไปได้ ฤๅษีชีไพรเขาก็รู้

ในสมัยพุทธกาลนะเขารู้ ดูสิ ดูที่ว่าภาพเทวิล ภาพเทวิลเขาเป็นพรหมณ์ เขาทำมานสมบัติของเขา เขาไปนอนอยู่บนพรหมนะ เวลาเจ้าชายสิทธัตถะเกิด เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิด โลกธาตุจะหวั่นไหว เขาไปนอนอยู่บนพรหมนะ โอ้ย! โคลงเคลงเลย เอ๊ะ! อะไรเกิดขึ้น อ้อ! พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว ลงจากพรหมลงมา

เพราะเขาเป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะ เขาเป็นเพื่อนกับพระเจ้าสุทโธทนะคือเขาเป็นมนุษย์ เขาเป็นพรหมณ์ แต่เขาสามารถทำของเขาได้ เขาทำของเขาได้ เขาไปนอนอยู่บนพรหมได้

ฉะนั้น ฤๅษีชีไพรเขาระลึกอดีตชาติได้ นี่เขาระลึกของเขาได้เขาเห็นของเขาได้ แต่เขาเห็นของเขา ถ้านักบวชที่มีอำนาจวาสนาเขาทำของเขาได้ เขาก็ทำของเขาได้ แต่มันก็เป็นอภิญาไง มันก็เป็นเรื่องโลกๆ นี่ไง มันเป็นเรื่องของวิญญูๆนี่ไง

เวลาลงมา พระเจ้าสุทโธทนะ ขอ ดู พอพระเจ้าสุทโธทนะให้มหาดเล็กขึ้นออกมาให้ดู โอ้โฮ! ทั้งดีใจทั้งเสียใจ ดีใจเพราะอะไร ดีใจเพราะเขาเป็นพรหมณ์ เขาท้องอาการ ๓๒ ของ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้หมด เพียะ! นี่คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแน่นอน
แล้วเขาก็จะเสียใจร้องไห้ ร้องไห้เพราะอะไร ร้องไห้เพราะเขาต้องตายก่อนที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ คือเขาไม่มีโอกาส

นี่ไง เขาระลึกอดีตได้ ๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ เขาระลึกได้นะ ภาพเทวิลระลึกได้ ใน
พระไตรปิฎกชัดๆ

พระพุทธเจ้าเกิดหรือยัง เจ้าชายสิทธัตถะ พระพุทธเจ้ายังไม่ได้เกิด เขาระลึกอดีตชาติได้
๔๐ ชาติ อนาคตได้ ๔๐ ชาติ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ นี่ไง อดีต
อนาคตไ้ แต่ศาสนาของเรามันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่ที่ว่าอัสวักขยญาณต่างหาก ทำลายอวิชชาใน
ใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างหาก มรรคมันเกิดที่นี่ ถ้ามันเกิดที่นี่ขึ้นมา เวลา
ทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง วิมุตติสุขไง สุขอันแท้จริง ใจ สุข
อันแท้จริง เห็นไหม

เวลาเราประพฤติปฏิบัติเป็นสมาธิมันก็มีสุขอันหนึ่ง แล้วความสุขอันนี้ สุข
อื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี คำว่า “จิตสงบไม่มี” มันหาซื้อที่ไหนไม่ได้ หากจากใครก็ไม่ได้ แล้วหา
จากครูบาอาจารย์ก็ไม่ได้ มันต้องหาจากความเพียรของเรา หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โ
ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

แล้วจิตมันสงบระงับเข้ามาเล็กน้อย เข้ามา ขณิกสมาธิ อุปะจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ
สมาธิมันจะมีมากน้อยแค่ไหนมันรู้ของมันได้ ถ้ามันรู้ของมันได้โดยชัดเจน พอชัดเจนขึ้นมามัน
เกิดความผูกพัน มันเกิดความอยากได้ เห็นไหม ด้วยความอยาก ตัณหาชั้นต้น

โดยธรรมชาติของเรา ทุกคนอยากเป็นคนดี ทุกคนอยากจะทำคุณงามความดีทั้งสิ้น
เวลาไปทำอะไรแล้วมันเป็นผลงานของเรามันก็พึงใจ มันก็จะเอาอย่างนั้นอีก เห็นไหม ตัณหา
ชั้นต้น ตัณหาชั้นต้น ตัณหาชั้นต้น กลิสที่มันพลิกแพลงขึ้นมามันยิ่งภาวนาได้แสนยาก กระอัก
เลือดเลยละ เพราะอะไร

เพราะโดยธรรมชาติของเรา เราอยากได้อะไรดี อยากสมความปรารถนาอยู่แล้ว แล้วไปเจอสิ่งใดต่าง ๆ พอมันเป็นบาทเป็นฐานขึ้นมาแต่มันยังไม่เป็นความจริงขึ้นมาก็อยากได้อย่างนี้ ๆ คนที่ประพฤติปฏิบัติที่ไม่เคยได้อย่างนี้เลยก็ลงทุนลงแรงขึ้นมาโดยที่ไม่มีสิ่งใดล่อหลอก ทำโดยข้อเท็จจริงของมัน

เวลาข้อเท็จจริงของมัน เวลามันเป็นสัมมาสมาธิขึ้นมามันก็ฝั่งใจ ใ้โฮ! ใ้โฮ! จะเอาแบบนี้ จะเอาแบบนี้ จะเอาแบบนี้...แล้วก็เอาไปเถอะ จนตาย ไม่ได้ ตัณหาซ้อนตัณหา ความอยากซ้อนความอยากไป

เขาต้องวาง ตั้งเป้าหมายไว้ เป้าหมายว่า เราจะทำความสงบของใจ เราจะทำสัมมาสมาธิ ทำความสงบของใจเพื่ออะไร เพื่อตัวตนของเรา

จิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ จิตนี้เป็นผู้เกิด เพราะจิตนี้เป็นผู้เกิด เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในโอปปาติกะ นี่เวลากำเนิด ๔ จิตนี้เป็นผู้เกิด เวลามันจะแก่ จิตมันก็ต้องแก่ที่ตัวมัน ถ้าจิตแก่ที่ตัวมัน มันถึงจะเป็นการแก่จริง มันถึงจะเป็นมรรคจริง

แต่เป็นความคิด ๆ แบบเรา เราเกิดได้เป็นมนุษย์แล้วนะ เราเกิดได้เป็นมนุษย์แล้ว มนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ์ ๕ มนุษย์มีความรู้สึกนึกคิด แล้วเราจะไปแก้กันที่ความรู้สึกนึกคิดนี้ไง เราไม่ได้แก้ที่จิต เพราะมันไม่ลงเข้าถึงจิต มันไม่ลงเข้าสู่ต้นเหตุ มันไม่เข้าสู่ข้อเท็จจริงอันนั้น

แต่พอเราเกิดเป็นมนุษย์นี้ มนุษย์มีสัญญาอารมณ์ มนุษย์มีความรู้สึกนึกคิดนี้ เราก็ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็เป็นความรู้สึกนึกคิด แล้วคิดเอา ๆ ไร มันจะเป็นอย่างนั้น ๆ แล้วก็สร้างภาพใจ จินตมยปัญญา จินตนาการ นั้นไม่เป็นความจริง

ฉะนั้น ทำไมถึงต้องทำความสงบของใจเข้ามา ใจสงบแล้วมันจะมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน ถ้ามีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน เหมือนคนนะ คนภายนอก คนภายนอก คนนอกบ้านเรา เขาทำความดีความชั่วก็เป็นเรื่องของเขา คนในบ้านของเรา ใครทำดีทำชั่วก็กระทบกระเทือนในบ้านของเรา ความรู้สึกนึกคิดในใจของเรา เราทำเสียเอง มันเป็นความดี ความชั่วของเรา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันเข้าสู่จิตฯ เข้าถึงตัวของเรา ถ้าเข้าถึงตัวของเรา เราทำสิ่งใดมัน สะเทือนในหัวใจของเรา

ถ้าเรามีความรู้สึกนึกคิดสิ่งใด เรามีสัญญาอารมณ์ เราคาดหมายสิ่งใด เวลาจิตมันสงบ แล้วถ้ามันเกิดปัญญานะ ปัญญาที่มันเกิดขึ้นนะ อู้ฮู!

คำว่า “อู้ฮู! อู้ฮู!” เลยนะ เพราะอะไร เพราะมันเป็นของของตน มันเกิดจากเรา ไม่ใช่เกิด จากตำรับตำรา เกิดจากตำรับตำรา ศึกษาแล้วมีความรู้อันหนึ่ง เข้าใจได้อันหนึ่ง เวลามันเกิดกับ เรานะ ใ้อ้อ!

แล้วถ้ามันไม่เกิดกับเรา เราคาดหมาย นี่สัญญา เขาว่า “เป็นสัญญาหรือไม่ เป็นสัญญา หรือไม่”

เวลามันเกิดกับเราขึ้นมา เกิดแล้วมันซาบซึ้ง เกิดแล้วมันมหัศจรรย์ แล้วมันก็กลัวว่า เหมือนไปก๊อปปี้ เหมือนกับไปจำมาจากพระไตรปิฎก

เวลาจำมาจากพระไตรปิฎกมันก็เป็นเรื่องหนึ่ง เวลาจำมาจากพระไตรปิฎกเป็นแนวทาง ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ปริยัติศึกษาเป็นแนวทางเป็นวิชาการ วิชาการศึกษาไว้เพื่อประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติมันจะเกิดปฏิเวธ การปฏิบัติมันจะทำให้รู้แจ้ง ความรู้แจ้งอันนั้นนะ

เวลาเราศึกษามาเราก็รสชาติของมัน เราศึกษามาเป็นความจำ เป็นความสิ่งที่มีมหัศจรรย์ ในธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันก็เอ้อเหอๆ เหมือนกันนะ เอ้อเหอๆ คือว่ามัน เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปร้อยคัมภีร์ขึ้นมา นั่นเป็นทฤษฎี มันก็มี รสชาติอันหนึ่ง

แต่เวลาจิตเราสงบนะ พยายามหายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้โก ทำความสงบของใจ เข้ามา มันเกิดปัญญา ปัญญาจะด้อยกว่านั้นด้วย เพราะปัญญาอย่างพวกเราเทียบขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้หรอก ปัญญาอย่างเรามันเกิดขึ้นมา พอมันใช้ปัญญาของมันขึ้นมา มันเทียบมันเคียงขึ้นมาว่าไอนั้นมันเป็นอนิจจัง ไอนี้มันไม่ใช่ของเราต่างๆ มันจะเกิดความรู้สึกที่ มหัศจรรย์มากกว่านี้ นี่คืออะไร

นี่คือปัญญาที่เกิดจากเราใจ ปัญญาที่เกิดจากจิตใจ ปัญญาที่เกิดจากจิตเป็นสมบัติของจิตดวงนั้นใจ มันมีรสชาติดีกว่า เขาดูดีดีมากกว่า มันเข้าถึงจิตดวงนั้นใจ นี่คือการปฏิบัติบูชา มันเป็นภาวามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา มหัศจรรย์มาก

แล้วพอมหัศจรรย์แล้วก็เอาอีกแล้ว อยากได้อีกแล้วๆ

ความอยากได้อากดีนี่นะ มันเป็นสัญชาตญาณของสิ่งมีชีวิต ว่าจะป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ สัญชาตญาณของสิ่งมีชีวิตเลย เพราะสัตว์มันก็ต้องหาอาหารมัน สัตว์มันก็ต้องขวนขวายของมันโดยธรรมชาติของมัน

นี่โดยธรรมชาติของมัน มันก็เลยเป็นอวิชชา เป็นความไม่รู้ เป็นกิเลสของเราใจ เป็นสิ่งที่มันคอยบีบ คอยกดคอยขวางในการปฏิบัติของเรา แล้วเราจะวางอย่างไร ปฏิบัติอย่างไร

นี่ใจ มัชฌิมาปฏิปทา มันมัชฌิมาปฏิปทาแบบนี้ มัชฌิมาปฏิปทา คือความพอดี ความสมดุล ความเข้ากันได้ระหว่างศีล สมาธิ ปัญญา โดยเข้ากันได้ด้วยอำนาจวาสนาของคน แล้วมันไม่เท่ากัน ไม่เท่ากันด้วยจรตนิสัย ด้วยคูสิ พระอรหันต์ ๘๐ องค์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งให้เป็นเอตทัคคะ ๘๐ ทาง คือความถนัดของคน ความคิดของคน ความต่างๆ มันไม่เหมือนกัน

เหมือนน้ำขุ่น น้ำใส น้ำใสโครก น้ำสกปรก น้ำสะอาด มันแตกต่างกัน ถ้าใจของเราเป็นน้ำสกปรก ใจของเราเป็นสิ่งที่ม่แต่สารตะกั่ว เขาต้องรีไซเคิล พวกนี้พวกทำสมาธิยาก แต่ของเราเราตกมาจากฟ้า ฝนตกมา ไอ้โฮ! น้ำใส เห็นไหม ใจคนมันไม่เท่ากัน ต้นทุนไม่เท่ากัน กระทำไม่เท่ากัน มันถึงไม่เหมือนกัน แล้วจะทำอย่างไรก็แล้วแต่มันก็เป็นอำนาจวาสนาของคน เพราะอะไร

เพราะถ้าของเรามีแต่สารตะกั่ว มีแต่โลหะหนักในหัวใจของเรา แสดงว่าจิตใจของเรามันต่ำทราม เราก็ต้องพยายามของเรา พยายามของเราเพื่อให้มันสงบระงับได้ คือให้มาเป็นน้ำใสได้ ให้มาเป็นน้ำที่ใช้อกินได้ใช้หล่อเลี้ยงได้ใช้ประโยชน์ได้ นี่ใจ ถ้ามันทำของมัน มันมาจากไหน มันมาจากการกระทำของเรา

นี่ไง บุพเพนิวาสานุสติญาณ สิ่งที่เราเกิดมา เรานั่งกันอยู่นี่มันไม่ใช่เกิดมาในชาตินี้หรือ
ชาตินี้ ใช่ เราเกิดจากพ่อจากแม่ของเราเป็นวิทยาศาสตร์ขึ้นมา เราพิสูจน์กันที่นี้ แล้วมีชาติเดียว
เท่านั้นแหละ ตายแล้วก็จบ นี่พูดถึงทางวิทยาศาสตร์

ถ้าทางธรรมๆ นะ มันจะไปวัดกันตรงนี้ วัดกันตรงนี้ ปฏิบัติง่าย ปฏิบัติยาก มีความรู้สึก
นึกคิดดี มีความรู้สึกนึกคิดเลวทราม มีความรู้สึกนึกคิดต่างๆ แล้วคนทุกคนมันก็มีคิดดีคิดชั่วใน
หัวใจของมันทั้งนั้นนะ นี่คือผลของวิญญูะ มันเปรียบเทียบได้หมด มันมีที่มาที่ไปหมด

พระพุทธศาสนาแจ่มแจ้งได้ทุกชั้นตอน พระพุทธศาสนาชี้ได้ทุกจุด ทุกกระเปียดที่มัน
เป็นขึ้นมา แล้วเราก็ต้องรู้เท่า เรามีสติปัญญามีการแยกแยะของเราเข้ามา แล้วมันพิจารณาของ
มันไป ถ้าจิตมันสงบแล้ว

จิตไม่สงบมันเป็นจินตนาการทั้งนั้นนะ มันเป็นจินตนาการ มันอยู่ข้างนอก มันอยู่ที่
อารมณ์ความรู้สึก ไม่ใช่จิต

พอเข้าสู่จิตแล้วมันฝึกหัดใช้ปัญญา จิตเป็นสัมมาสมาธิ เวลาใช้ปัญญาขึ้นมาก็สังขาร
นั้นแหละ ก็ความคิด ความปรุง ความแตงนั้นแหละ แต่มันมีสมาธิ มันมีเรา มันมีความ
มหัศจรรย์ในใจของเราเป็นเครื่องพิสูจน์ มหัศจรรย์มาก

นี่พูดถึงว่า ถ้าความสุขแท้ๆ ความสุขขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ออกจาก
ราชวัง ๖ ปี ทุกข์ๆ ยากๆ ค้นคว้าพยายามขวนขวายเต็มที่ ถึงที่สุดแล้วนะ เรื่องโลกๆ เรื่องโลกๆ
วางไว้กับโลก

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิชา ๓ บุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ
อาสวัชยญาณ มรรค ๘ เกิดตรงนี้ มัชฌิมาปฏิปทาเกิดตรงนี้ เกิดตรงอาสวัชยญาณทำลาย
อวิชชาความไม่รู้แจ้งในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้ววางธรรมวินัยนี้ไว้ให้พวก
เราขวนขวาย ให้พวกเราประพฤติปฏิบัติ ใครทำได้จริง ใจดวงนั้นจะมีความสุขจริง

ไม่ใช่ความสุขจอมปลอม ความสุขที่กิเลสมันหลอกลวง ความสุขที่กิเลสมันปั่นให้

ถ้าความจริงเกิดขึ้นมามันเป็นปัดจัตตัง เป็นสันทิฏฐิโก เป็นคุณธรรมในใจดวงนั้น เอวัง